

דבר העורך

בגיליון זה

- | | |
|-----|----------------------------------|
| 1 | מרכז הפיקוד של פוטין |
| 2 | מתבוננת הקדמונים, אין הרתעה |
| 3 | חסידי הכוח האווירי חוזרים וטועים |
| 4-5 | יעדי תכנית החומש הבריטית 2025 |

הצבאות הנחשבים בעולם כבעלי ראייה גלובלית ומתמודדים עם סביבת לחימה מתפתחת הגיעו למסקנות דומות בעשור האחרון, הלחימה בין מדינות, עם צבאות סדירים נדחקה לקרן פינה באופן זמני, אבל היא עלולה לחזור, ואת מקומה בסדר העדיפות תפסה הלחימה בארגונים שאינם מדינות, והמשמעותית לתורת הלחימה, למבנה וארגון הכוח רבות. כל הצבאות מתלבטים בשימור היכולות להתמודד עם המלחמה "הגדולה" ונערכים להתמודדות עם המלחמות "הקטנות". כל מדינה וסדרי העדיפויות האסטרטגיים שלה בצד אילוצי התקציב הלאומי. והשמיכה קצרה בכל מקום. ובמיוחד כאשר בעוד המלחמה הגדולה היא "ברורה" פחות או יותר, אין לאף אחד מתכונת לחימה מוצלחת ולהכרעה במלחמות הקטנות. בגיליונות הקודמים סקרנו את מגמות ההתפתחות של צבאות ארה"ב, רוסיה, סין, ישראל (במידת מה) והפעם נציג את תכנית החומש הבריטית.

צה"ל אינו ייחודי בהתלבטות, אבל יש לו מספר יתרונות על פני הצבאות האחרים, מרחבי הלחימה ידועים, האויב ידוע, תנאי הסביבה ידועים, צה"ל יכול להרשות לעצמו להיבנות למשימה ייעודית, הוא אינו פועל כחיל משלוח. אבל בחשיבתו הוא סובל בדיוק מהבעיה הזו, הוא מתמקד בבעיה שלפניו ואינו פתוח לחשיבה ולתפיסות אחרות המתפתחות בעולם, הגישה הרווחת היא כי אנחנו הכי טובים בעולם, וכולם יכולים ללמוד מאתנו, מעבר להערכתנו העצמית זה עדיין טעון הוכחה. התבוננות באחרים יכולה לסייע לנו להעריך טוב יותר את עצמנו ולכן אנחנו מביאים לכם מדי פעם – מה חושבים ועושים הגויים

מרכז הפיקוד של פוטין אנדרו רות – 21 בנובמבר 2015



בנייתו הסתיימה ב-2014 והוא חלק מתהליך ממושך ומסיבי של שדרוג הצבא הרוסי, הוא עלה מאות מיליארדי דולרים יחד עם שיפור ניכר של הצבא הרוסי כפי שהודגם בפעולות בקרים ובשיגור הטילים המונחים מהים הכספי.

המרכז החדש כולל מנחת מסוקים המותאם למסוקי תובלה מי-8. בעת מלחמה הוא יהיה מרכז התקשורת הלאומי העיקרי ואחד המפקדים השווה זאת למפקדה הסובייטית במלחה"ע השנייה.

שר ההגנה סרגי שויגו אמר שהמרכז הוא "צעד קדימה", שיוצר מרחב מידע אחוד לפתרון משימות לאומיות של הגנת המדינה. בעת ההצגה, ישבו אנשי צבא בשורות בעלות קוד צבעוני, עם אוזניות ובקבוקי מים שנשאו עליהם לוגו של הצבא הרוסי. הדיון שודר על-ידי הטלוויזיה הרוסית הלאומית על-ידי ארבע מצלמות לפחות.

אנדרי קולסניקוב, כתב המכסה את פוטין זה 15 שנים וידוע בלשונו המחניפה בדיווחיו על נשיא רוסיה אמר "כאשר נפתח הבניין לפני שנה, הייתי נפעם: כן, זה נראה משכנע והפנטגון יכול רק לחלום על משהו כזה ואולי רק בסייטי לילה. אבל מדוע? מי צריך את המסכים האלה בגודל של מגרש כדורגל קטן עם מושבי צופים? ... והנה התשובה. כל עמדה הייתה מאוישת. כל הפיקוד העליון הרוסי היו הצופים. או היה זה חימום? כל אחד מהם היה מוכן לרדת למגרש בכל רגע..." אחר כך הוסיף "נשמתי כמובן לא התמלאה בהנאה וברטט לנוכח הצגת העוצמה השטנית של הארמאדה, אבל הייתי מוטרד. מוטרד מאוד."

נשיא רוסיה, החמישי מימין יחד שר ההגנה סרגי שויגו מימין והרמטכ"ל וולרי גרסיומב, הרביעי מימין, בפגישה שעסקה בפעילות האווירית הרוסית בסוריה במרכז הפיקוד הלאומי במוסקבה ב-17 בנובמבר.

"רבותי. אינכם יכולים להתקוטט כאן, זה חמ"ל!"

תמונה שכמו נלקחה מתוך הסרט "ד"ר סטריינג'לאב" כאשר הנשיא פוטין בא לעדכון בחמ"ל החדש, המשתרע על שלוש קומות במשרד ההגנה, שעלה מיליארדי דולרים, וחלקו היה כעין טקס מתוזמר היטב.

החמ"ל הלאומי המבוצר היה תחנתו הראשונה של פוטין לאחר שאנשיו אשרו שמטוס נוסעים רוסי התרסק על 224 נוסעיו כתוצאה מפעולת טרור.

על מסכי ענק כבאולמות קולנוע הוצגו בשידור ישיר הראה מפציצים אסטרטגיים רוסיים הממריאים מבסיס רוסי לתקיפה בסוריה. פוטין הנחה את מפקדיו בסוריה ל"ליצור מגע עם הצרפתים ולפעול אתם כבעלי ברית" בעוד שרוסיה מחפשת/מעוניינת תפקיד מרכזי בקואליציה עתידית כנגד הטרור בסוריה.

אבל כוכב ההצגה האמיתי היה המבנה עצמו, שנועד לשמש מרכז העצבים החדש של צבא רוסיה ואשר יתאם פעולות צבאיות מסביב לעולם, כולל שיגור טילים בליסטיים ופריסת כוחות גרעיניים אסטרטגיים.

המבנה דומה במקצת למרכז הפיקוד הלאומי של ארה"ב אבל אחת מסוכנויות הידיעות הרוסיות טענה כי "המרכז הרוסי גדול פי שלושה מהמרכז האמריקאי".

המרכז מבוצר, בנוי על מבוק של מנהרות ונמצא באזור פרונזה שבגדה השמאלית של נהר מוסקבה מעט יותר משלושה ק"מ מהכיכר האדומה.



מתבונת הקדמונים - כאשר ההרתעה כושלת

יאקוב גריג'יל

ההרתעה אינה מובטחת גם בנסיבות הנוחות ביותר – ומבחינת המערב, הנסיבות אינן הנוחות ביותר. ההתקפות בפאריס הינן תזכורת נוספת לכך שאנחנו מתמודדים עם אויבים שלא ניתן להרתיע. מותם הוודאי כלל לא הרתיע את הטרוריסטים האיסלמיסטים שהרגו ברחובותיה של פאריס. אבל כשל ההרתעה אינו סתם בעיה בחוד כידונו של האויב – כלומר, בן אדם מגלומן ופרוורטי אחד המשתוקק לפוצץ את עצמו (או את עצמה). אין הדבר מיוחד קבוצות או תאים שונים של הדת האיסלמית. נראה שאף יריבות אחרות, מסורתיות יותר, כמו רוסיה ואיראן, מציינות ככל הנראה פחות להרתעה ומתערבות בנעשה בסביבתן חרף שבירותן וחולשתן. הן מחפשות מלחמות – לא מתחמקות מהן.

ובמילים אחרות, את המערב פוקדת כמדומה התפוררות כללית של יכולתו להרתיע ולקיים את הסדר באמצעות ההרתעה. אנו מכותרים במלחמות, והמלחמה חודרת עמוק לתוך שטחינו. יש כמובן סיבות רבות להידרדרותה של ההרתעה ולחוסר היציבות הנובעת מכך. סיבה אחת היא התערעורתם של שמנו הטוב ואמינותנו. אירופה חדלה כבר לפני זמן רב להציג יכולת משכנעת לעצור או לענוש אויבים מעבר לדקירות רגעיות של זעם וקושי לתת אמון במראה עיניים. זאת ועוד, היא לא הייתה מסוגלת ולא הייתה נכונה למלא את התכלית הבסיסית של כל שלטון: ההגנה על גבולותיו שלו.

ארה"ב אינה מפגרת אחריה בהרבה. נראה כי היא סבורה שקיומה של הרתעה אינו דורש עבודה קשה. הנשיא אובמה משמר את זעפו ליריבו מבית אך מחשיב את ההתקפה בפאריס כלא יותר מ"מכשול" בהשמדתה העצמית של דאע"ש שתרחש באיזושהו אופן. הוא גם מעוניין בשותפות עם פוטין התוקפן, כאילו העובדה שלא היה ביניהם כל שיתוף פעולה עד כה, נובעת פשוט מכך שהשניים לא קיימו שיחה פרטית בשוליו של מפגש פסגה.

אבל כל הגורמים הללו להחלשות ההרתעה אינם אלא היבטים של בעיה עמוקה יותר: אמונתנו המופרזת בהרתעה וההפתעה שפוקדת אותנו כאשר אויבנו נלחמים. בליבה של האמונה המוטעית הזאת נטועה ההנחה שכל השחקנים האסטרטגיים פועלים ברציונאליות, רציונאליות שיכולה לכשול מדי פעם ובכל זאת ניתן לטפחה באמצעות משא ומתן, הבנה ומצעדה הנחרץ, האכזרי, של ההיסטוריה.

קדמונינו המערביים לא 'קנו' את ההשקפה הזאת. בעיניהם ההרתעה היתה מצב עניינים שביר, ולעתים קרובות בלתי אפשרי.

קחו לדוגמה את דיוטוס, האתונאי שהטיל ספק בהרתעה. דיוטוס היה אדם לא-מפורסם שהתווכח עם קליאון, שנודע כ"איש האלים ביותר" באתונה, בשנתה החמישית של המלחמה הפלופונזית (במאה החמישית לפני הספירה). התפאורה הייתה ויכוח לגבי גורלם של המיטלניאנים, תושבים מרדנים מלסבוס, שהוכנעו לבסוף על ידי בני אתונה. השאלה שנידונה הייתה האם יש להוציאם להורג או לא. קלאון צידד בהריגתם; דיוטוס התנגד לכך.

מעבר לסיבות הנוגעות לשאלה הספציפית הזאת, דיוטוס הזהיר מאמון מופרז בהרתעה. הוא מנה חמש סיבות לכך. ראשית, ערים שמורדות או יוצאות למלחמה חושבות תמיד כי הן מסוגלות לנצח. "האם אי פעם התמרדה איזושהי עיר, – טען דיוטוס – שלא האמינה כי ברשותה או ברשותם של בעלי בריתה המשאבים המתאימים למיזם הזה?" (תוקידידס, המלחמה הפלופונזית, 3.45.2) יש סיבות רבות לכך שערים סבורות כי הן עתידות לנצח, אבל לעתים קרובות הציפייה לניצחון כלל לא נובעת מהערכה ממשית של התנאים הפוליטיים או מאזן הכוחות. ברגע שהאויב השתכנע כי יש לו סיכוי לנצח, ההרתעה מחוסלת, מכיוון שכשלה לשכנעו כי הניצחון בלתי אפשרי. יתכן שהמלחמה תתרחש – ויתכן שלא; לא כל עיר המאמינה כי יש לה סיכוי לנצח פותחת במלחמה. אבל התנאים לאלימות קיימים. לשם כך נחוצים דריכות וזהירות, ורצון איתן להביס את האויב שלא הורתע.

שנית, דיוטוס קובע את האמת המובנת מאליה אך לעתים קרובות אינה נחשבת: "הכול, מדינות ואינדיבידואלים [פרטים] נוטים לשגות." (שם, 3.45.3). אנו נוטים לזלזל בסיכונים או להפריז בתשואות או בסיכויי ההצלחה.

שלישית, התשוקה להסתכן היא אנושית. "כל עוד העוני מקנה לבני אדם את האומץ של הנחיצות, וכל עוד השפע ממלא אותם בשאיפה המשתייכת לחוצפה ולגאווה... כך יתקיים הדחף המניע אנשים אל הסכנה." (3.45.4) (או כפי שהיטיב תומס הובס לנסח זאת: "לפי שהעוני תמיד יוסיף תעוזה לצורך; והעושר את הקנאה לגאווה ובוז"). תקווה וחמדנות – "הרבה יותר חזקות מאשר הסכנות הנראות" – תמיד מערערות את ההרתעה.

רביעית, "גם המזל מסייע לאשלייה בעוצמה, ובאמצעות הסיוע הבלתי צפוי שהוא מקנה לעתים, מפתה את בני האדם להתמודד באמצעים פחותים." (3.45.6) אפילו בנסיבות הטובות ביותר תמיד יש קורטוב של מזל או מקריות. הסיכון, ועל כן ההרתעה, אינם משוואה מתמטית שבני אדם מסוגלים לחשב.

חמישית, בניגוד להנחות מודרניות רבות, קשה יותר להרתיע שלטונות או קבוצות אנשים מאשר אינדיבידואלים, משתי סיבות. האחת, ציבורים מתמודדים על ההישגים הגבוהים ביותר: "הגמול עליו מתמודדים הוא הגבוה ביותר, חירות או קיסרות." והשנייה, "כאשר הכול פועלים יחד, חוסר הרציונאליות של כל אדם מעצים את היכולת שלו." (3.45.6) וכפי שמשטרי עריצות יודעים היטב, קל יותר לשלוט בפרטים בודדים ולמשול בהם מאשר במשפחות, חברות ידידים, או שבטים. כך קל יותר להרתיע אנשים בודדים מאשר חברים בקבוצות גדולות יותר.

על כן יהא זה נאיבי לתת אמון בהרתעה, כך אומר לנו דיוטוס. "בקיצור, לא ניתן למנוע זאת, ורק פשטות גדולה יכולה לקוות שתוכל למנוע מהטבע האנושי לעשות את מה שמנוי וגמור עימו לעשות, בכוח החוק או באיזושהו כוח מרתיע אחר." אבל העובדה שההרתעה כושלת אין פירושה שעלינו להשלים עם חוסר ביטחון וחוסר יציבות תמידיים. פירוש הדבר הוא שלאחר שלא הצלחנו לשכנע את האויב בכך שניצחנו בלתי אפשרי, עלינו להביס אותו. כאשר ההרתעה כושלת, יש להביס את האויב.

יאקוב גריג'יל הוא פרופסור-חבר ליחסים בינלאומיים בקתדרה ע"ש גורג' בוש (האב) בביה"ס ללימודים בינלאומיים מתקדמים ועמית בכיר במרכז CEPA לניתוח המדיניות האירופית.



חסידי הכוח האווירי חוזרים וטועים

מלחמות ווייטנאם וקוסובו אינן מוכיחות את עליונות הכוח האווירי - קייל סטרון – 17 ספטמבר 2015

בכוח אווירי, על-פי אליוט כהן, שהנחה את סקר הכוח האווירי במלחמת המפרץ " כעוצמה צבאית טמון פיתוי אדיר, בחלקו, כמו חיזור מודרני, דומה שהוא נותן סיפוק בלא מחויבות" ובכל זאת, התפיסה על פיה כוח אווירי הוא תחליף או עדיף על מבצעי יבשה, שגויה. בחודש האחרון, במאמרם של שני טייסים בכירים, מייק פייטרושה וג'רמי רנקן לחימה על הסלעים שהתפרסם באוגוסט, טענו ש"כוח אווירי אולי אינו מנצח מלחמות, אבל לבטח אינו מפסיד בהן", וכי ארה"ב התרחקה "מהמודל שלאחר מלחמת ווייטנאם שנשען על כוח אווירי" ותחת זאת שגתה ארה"ב כשדחפה "לכיוון מוטה כוחות יבשה שנכשל להשיג מטרות לאומיות" באפגניסטן ובעיראק.

אפשר להעלות הסתייגויות רבות לגבי השימוש שעשו בהוכחות היסטוריות. כדי להסביר את הפעלתו של כוח אווירי ולפגוע ביריביהם, פייטרושה ורנקן משכתבים את ההיסטוריה בעיקר לגבי מלחמת ווייטנאם ומעורבות נאט"ו ביוגוסלביה לשעבר. למרבה האירוניה, טענותיהם מייצגות את הצדדים הגרועים ביותר של יריביהם בצבא בעוד שארה"ב זקוקה לניתוח אובייקטיבי מהו אופן ההפעלה המיטבי של הכוח הלאומי להשגת אינטרסים לאומיים באזורים הנפרסים מהאזור של האוקיאנוס השקט ואסיה ועד למזרח התיכון.

החלטת המחברים להביא את מלחמת ווייטנאם כדוגמה לחולשת מבצעי היבשה ולהציג למולה את עוצמתו (היחסית או המוחלטת) של הכוח האווירי היא בחירה מוזרה. אולי זו הסיבה שהמחברים הקדישו רק משפט אחד למבצע הרעם המתגלגל (68-1965). לא ניתן לשוחח על כוח אווירי כאמצעי לקידום האינטרסים של ארה"ב בהקשר למלחמת ווייטנאם, מבלי לבחון באופן מעמיק יותר את הרעם המתגלגל.

נתחיל בהתחלה. מלחמת ווייטנאם הפכה להתמקדות ביבשה בגלל מגבלות הכוח האווירי. פייטרושה ורנקן תארו היסטוריה הפוכה: חולשותיהם של אמצעי האוויר וכשלונו הכוח האווירי להשיג אפילו יעדים מוגבלים בתחילת מלחמת ווייטנאם גררו את ארה"ב להידרדרות אומללה למלחמת יבשה.

ב-7 בפברואר 1965, לוחמי וייטקונג תקפו את בסיס האוויר בפליקו בדרום ווייטנאם והרגו 8 חיילים אמריקאים. עד לנקודה הזו סייעו מטוסים ומסוקים לכוחות דרום ווייטנאם בליווי יעוצים אמריקאים. כעבור יומיים, דרש גנרל ווסטמורלנד, מפקד כוח היעוץ בדרום ווייטנאם, כוחות כדי לאבטח את בסיס חיל האוויר, ובכך הניח את היסודות להרחבת הלחימה ביבשה. בינתיים, לאחר ההתקפה בפליקו כוחות ארה"ב ערכו את מבצע חץ בוער ששילב מספר מוגבל של גיחות מהאוויר על מטרות צפון קוריאניות. במשך חודש, המבצע לא השיג הרבה, וכך החליטו מפקדי ארה"ב להורות על מבצע רעם מתגלגל.

מבצע רעם מתגלגל תוכנן כמערכת מתגברת של גיחות מהאוויר נגד ממשלת צפון ווייטנאם, כדי להניעה לחדול מלסייע ללוחמי הווייטקונג. בנוסף על הכישלון בהשגתה של מטרה הזו הוחלט על רעם מתגלגל בשל אותה עוינות בין-זרועית שפייטרושה ורנקן מגנים.

בתגובה על הנחייתו של גנרל טיילור להפסיק את תמיכת ממשלת צפון ווייטנאם בווייטקונג, יעץ ראש מטה חיל האוויר קרטיס לה מיי לצמצם את כוחות היבשה. הזרועות האחרות לא הסכימו, אבל כפי שקורה לעיתים קרובות בגלל עוצמת הפיתוי של הכוח האווירי, המחסור בכוחות יבשה זמינים היה הגורם העיקרי לקידום תוכנית רעם מתגלגל. למקבלי ההחלטות נראה כי כוח אווירי נותן בידיהם "קליע של כסף" להשגת היעדים במינימום עלות. ההפצצות חיזקו את עקשנותם של הצפון ווייטנאמיים שהפכו ליעילים בתכנון ביצורים ואתרי נשק נ"מ, טייסים רבים הופלו, ביניהם הסנטור מקקיין שהמליץ על שילוב של כוח אווירי וכוח יבשה בסכסוך הנוכחי.



בהינתן כשלונו רעם מתגלגל, קל להבחין מדוע פטרושה ורנקן התעלמו מהמבצע במאמרם. ואכן, ברורה הדוגמה השוללת את התזה שלהם שכוח אווירי יכול לקדם לבדו את מדיניות ארצות הברית או בשילוב עם כוחות יבשה של בעלות ברית. המקרה המאוחר יותר של הגיחות כנגד סרביה שהביאו לסיום הסכסוך בקוסובו שאף היא הייתה חלק מיוגוסלביה, מרתק יותר. לכאורה, נראה שחיל האוויר הפציץ מטרות, לצבא היוגוסלבי היה במורל נמוך, אזרחים לא נפגעו ולבסוף המנהיג הסרבי סלובודן מילושביץ נכנע לעליונות המוחלטת של הכוח האווירי של נאט"ו. אבל, אם רעם מתגלגל ממחיש את

כשלונו הכוח האווירי בקידום מטרות לאומיות, הרי שבחינה נוספת של המערכה האווירית בקוסובו תציג את חוסר היכולת של כוח אווירי לסיים מלחמות מוגבלות בכוחות עצמו.

הנשק החשוב ביותר שהיה לאמריקאים בקוסובו לא היה מטוס או פצצה, אלא ההסכם בין הממשלה הרוסית ומשרד החקלאות האמריקאי. לאחר המשבר הכלכלי של 1998 הסכים משרד החקלאות למכור לרוסים מזון במחירים מופחתים. עד מהרה נעשתה הממשלה הרוסית תלויה בסיוע הזה. כאשר פרצה המלחמה בקוסובו רוסיה נאלצה לזנוח את בעלת בריתה ההיסטורית מחמת הצורך להאכיל את אזרחיה שלה. מעניין שנאט"ו החלה להפציץ ב-24 במרץ 1999 והמשיכה בכך במשך 78 ימים. ב-3 ביוני, 71 ימים לאחר שהחלו הפצצות נאט"ו הודיעו הרוסים למילושביץ שעליו להיכנע. הוא הסכים לדרישות נאט"ו שבוע לאחר מכן. השילוב של לחץ דיפלומטי מצד אמריקה ורוסיה היה מכריע. באותו זמן סבר הגנרל הבריטי מיכאל ג'קסון, מפקד הכוחות בקוסובו שהצהרת הרוסים "הייתה הגורם היחיד שנראה לי כבעל השפעה מרכזית לסיום המלחמה". 16 שנים לאחר "סיום" המלחמה, נשאר הכוח בקוסובו, כולל יחידות יבשה אמריקאיות ככוח ייצוב. פייטרושה ורנקן מתעלמים מהצורך המתמשך הזה בכוחות יבשה בנתחם את המעורבות בקוסובו כדוגמה לניצחון מכריע מהאוויר.

הידע הקריטי בתמונת הרקע מדגים את דלות הראיה הממוקדת בכוח האווירי ככוח מרכזי עולמי. בעוד שמלחמות מוגבלות נעשות מורכבות יותר מבחינה צבאית ורגישות יותר מבחינה מדינית, תהא זו אשליה להאמין או לטעון שמרכיב יחיד בעוצמתה של מדינה שפועל לבדו מסוגל להצליח ולהשיג מטרות לאומיות.

יתרה מזו, דיונים אסטרטגיים לכאורה המנסים להגדיר אמצעי של כוח לאומי אולטימטיבי מכשילים את עצמם. הם מכבידים ומעכבים פיתוח פתרונות יצירתיים לבעיות חדשות וייחודיות. הם יוצרים תרבות של חוסר אמון הדדי ויריבות בין זרועות. מסוכן עוד יותר: הם מגבירים את הציניות ביצירת אסטרטגיה המבוססת על זהות במקום על צורך.

יעדי תוכנית החומש הבריטית - נובמבר 2015

תכנית 2025

1. יעד מס' 1 – הגן על אנשינו
2. יעד מס' 2 – הקרן את השפעתנו העולמית
3. יעד מס' 3 – קדם את רווחתנו

תוך ההכרה בהצטמקותה האסטרטגית ובהעלמות של בריטניה מהמגרש העולמי. המסמך מציג שלושה רובדי סיכונים:

רובד מס' 1

טרור	סכסוך צבאי בינלאומי	מתקפת סייבר	משבר לאומי	אסון טבע	חוסר יציבות אזרחי
תקיפת תושבי בריטניה בבית ובחול	מעורבות בסכסוך בין מדינות וכנגד ארגונים	תקיפת אינטרסים בריטיים	משבר בריאותי מרכזי	אירועים הדרושים מעורבות ממלכתית	פניה מהאז"ם או למענה לחור יציבות באזור כלשהו

רובד מס' 2

טרור	סכסוך צבאי בינלאומי	מתקפת אב"ך	הפצת אמל"ח	פשע מאורגן	משבר כלכלי	פעולה תוקפנית כנגד בריטניה ואינטרסים שלה
תקיפת בנות ברית	התפרקות או כשלון של מוסדות מפתח	התקפה תוך שימוש באמצעי אב"ך	גידול בהפצת אמל"ח או טכנולוגיות אב"ך	השלכות לאומיות של פשע מאורגן	משבר כלכלי עולמי	פעולות מאיימות על בריטניה – מדינית, צבאית או כלכלית

רובד מס' 3

התקפה צבאית	שיבוש אספקת דלק	הפצת קרינה רדיואקטיבית או שחרור כימיקלים	מהומות מקומיות	אסונות טבע	אירועים סביבתיים
על בריטניה או על בסיסה בחול	שיבוש היציבות הכספית	פעולה מכוונת או תקלה מרכזית	התפרצות מהומות מקומיות	גלי חום, קור, שיטפונות וכדומה	מחלות בעלי חיים, זיהום סביבתי

ניתוח יעד מספר 1 – הגנה על אנשינו

"נגדיל את תקציב האבטחה והמודיעין לאפשר השקעה נוספת באנשים וביכולות. יותר ממחצית ההשקעה תהיה ללחימה כנגד טרור. נגייס ונכשיר יותר מ-1900 אנשים נוספים. ניצור מרכז מידע ימי לאומי לתאם את המאמץ הימי שלנו עם בנות בריתנו, נגביר את השיטור במימנו, נגביר את הסיוורים האוויריים ואת השיתוף במידע בין רשויות ממשלתיות. נשקיע במערכות מכ"מ כנגד טילים בליסטיים של נאט"ו (אין לבריטניה מערכת משלה) נשקיע 300 מיליון ליש"ט במשך 10 שנים לשדרג את התקשוב, לחדש את מערכות ותשתית ההגנה האווירית. על צבא היבשה – נקיים את הצבא הנוכחי לא נרד מתחת ל-82,000 חיילים ונגדיל את הצי וחיל האוויר בתוספת של 400 אנשים לצי ו-300 אנשים לחיל האוויר. הגדרת משימות הצבא:

4. להגן על ולתרום לביטחון ולחוסן בריטניה והטריטוריות שלה מעבר לים.
5. לתת הרתעה גרעינית
6. לתרום לשיפור ההבנה בעולם על-ידי מודיעין אסטרטגי ורשתות הגנה גלובליות
7. לחזק את הביטחון הבינלאומי ואת היכולת המשולבת של בנות בריתנו, שותפותינו ומוסדות בינלאומיים.
8. לסייע לאוכלוסיות במצוקה ובאסונות טבע ובמשימות חילוץ
9. לבצע משימות תקיפה
10. לערוך מבצעים להשכנת שלום ויציבות
11. לערוך מבצעי לחימה מרכזיים אם נדרש, כולל במסגרת נאט"ו

תכנית צבא בריטניה - 2025**המטה המשולב – כוחות ומסייעים**

כוחות מיוחדים	הגנת תקשוב	מודיעין	סיוע רפואי
גדודים	מרכז מבצעי חלל	קבוצת סייבר משולבת	כולל 3 בתי חולים שדה

הצי

צוללות	ספינות שטח	כוחות
4 צוללות גרעיניות	19 משחתות ופריגאטות	3 חטיבות קומנדו
7 צוללות תקיפה	6 ספינות סיור	2 ספינות אמפיביות מסוקים
2 נושאות מטוסים	12 שולות מוקשים	3 ספינות נחיתה
	3 ספינות מחקר	6 ספינות תדלוק
	1 ספינת סיור קרח	3 ספינות לוגיסטיקה
		4 גף מסוקים מרלין
		2 גף מסוקי חתול פרא

כוחות יבשה

רק"מ - יחידות	חי"ר	סיוע
2 חטיבות חרמ"ש	6 חטיבות חי"ר	4 גפי מסוקי אפאצ'י
2 חטיבות מהלומה	חטיבת סייבר 77	4 גפי מסוקי חתול פרא
חטיבה מוטסת 16	חטיבת סיור 1	3 סוללות נ"מ
		2 גפי מסוקי פומה
		3 גפי מסוקי צ'ינוק
		2 גפי מסוקי מרלין
		כוחות ארטילריה, הנדסה ולוגיסטיקה

כוחות אוויר

מטוסים ייעודיים	מטוסי קרב	מטוסי תובלה
20 מטוסי פרוטקטור	2 גפי F 35	14 מטוסי תדלוק
9 מטוסי פטרול ימי P8	7 גפי מטוסי טייפון	8 מטוסי C 17
3 מטוסי התראה ריבט	6 כנפי הגנת הכוחות	22 מטוסי אטלס
6 מטוסי התראה סנטרי		14 מטוסי J 130 C
8 מטוסי התראה שדו		

כוחות אסטרטגיים

מפקדות	מדע וטכנולוגיה	תכנון כולל	הצטיידות
רשת הגנה גלובלית	מחקר ופיתוח	שיתוף פעולה בין צבא, אזרח ותעשיות	לוגיסטיקה

National Security Strategy
and Strategic Defence and
Security Review 2015

A Secure and Prosperous
United Kingdom